

Dosarul nr. 2ra-880/20

Prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul central (jud.: A. Donos)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud.: S. Procopciuc, N. Chircu, E. Grumeza)

Î N C H E I E R E

29 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Boris Gudzenko,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „CET-Nord” împotriva lui Boris Gudzenko cu privire la încasarea datoriei și a
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a
respins apelul declarat de Boris Gudzenko și s-a menținut hotărârea din 07 august 2019
a Judecătoriei Bălți, sediul central,

c o n s t a t ă :

La 25 august 2016, SA „CET-Nord” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Boris Gudzenko cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că potrivit informației din Registrul
bunurilor imobile, bunul imobil situat în mun. Bălți, str. Bulgară 96, ap. 39, aparține cu
drept de proprietate pârâtului Gudzenko Boris Iacov, iar la 12 august 2010, apartamentul
nominalizat, conform actului de deconectare nr. 4-3792, a fost deconectat integral de la
sistema centralizată de energie termică.

SA „CET-Nord” a invocat că potrivit pct. 8¹ al anexei nr. 7 la Regulamentului cu
privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale
pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de
la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă, aprobat prin Hotărârea de
Guvern nr. 191 din 19 februarie 2002, în cazul deconectării integrale deja efectuate a
apartamentului (încăperii locuibile în cămine) de la sistemul centralizat de încălzire, cu
instalarea altei surse de încălzire pentru întreținerea temperaturii constante în încăpere
la un nivel de cel puțin +18° C, consumatorul va achita plata pentru încălzire în mărime
de: 10%, începând cu 1 octombrie 2011; 15%, începând cu 1 octombrie 2012 și 10%,
începând cu 1 iunie 2016, din costul energiei termice calculate pentru un metru pătrat al
apartamentului (încăperii locuibile în cămine).

Reclamanta a specificat că potrivit informației cu privire la calculul pentru energia termică și achitarea lor, pe parcursul perioadei 01 octombrie 2015 – 01 mai 2018 s-a format o datorie în sumă de 2 734,06 lei, pentru pierderile normative de energie termică. Calculul a fost efectuat în mărime de 15% pentru perioada 01 noiembrie 2015 – 03 aprilie 2016 și în mărime de 10% pentru perioada 01 octombrie 2016 – 01 iunie 2018.

SA „CET-Nord” a relatat că luând în considerare hotărârea de judecată anterioară din 02 februarie 2016 cu privire la încasarea datoriei pentru energia termică în sumă de 1054,92 lei și achitățile în sumă de 1054,92 lei efectuate de pârât în perioada 01 octombrie 2015 – 01 mai 2018, această sumă se atribuie la stingerea datoriei precedente, deoarece la efectuarea achităților pârâtul nu a precizat perioada pe care o plătește.

Reclamanta a specificat că potrivit actului de cercetare nr. 5602-5 din 21 martie 2016, țevile de energie termică trec prin următoarele locuri de uz comun: subsol și etaj tehnic, adică se confirmă existența a două elemente constructive în bloc, iar luând în considerare că prin apartamentul pârâtului trec țevile de tranzit, se constată existența în total a trei elemente constructive.

SA „CET-Nord” a mai menționat că a intervenit în mod amiabil, conform prevederilor legale și a principiului bunei credințe față de pârât, pentru soluționarea litigiului, expediind la 28 iunie 2018 în adresa acestuia o pretenție cu solicitarea de a achita datoria în termen de 7 zile, însă aceasta a fost lăsată fără atenție. Toate acțiunile de soluționare a litigiului pe cale amiabilă au eșuat, iar unica posibilitate de valorificare a drepturilor privind încasarea datoriei este înaintarea acțiunii în instanța de judecată, având drept scop restabilirea eficientă a drepturilor lezate.

Reclamanta a solicitat încasarea din contul pârâtului a datoriei în sumă de 2734,06 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 270 lei.

În cadrul judecării cauzei, SA „CET-Nord” a depus cerere de modificare a acțiunii, solicitând încasarea din contul lui Boris Gudzenko a datoriei în sumă de 2391,07 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 270 lei.

Prin hotărârea din 07 august 2019 a Judecătoriei Bălți, sediul central s-a admis acțiunea înaintată de SA „CET-Nord”.

S-a dispus încasarea din contul lui Boris Gudzenko în beneficiul SA „CET-Nord” a pierderilor normative de energie termică pentru perioada 01 octombrie 2015 – 01 mai 2018 în sumă de 2391,07 lei și a taxei de stat în sumă de 270 lei (vol. I, f.d. 174, 180-182).

La 14 august 2019, Boris Gudzenko a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 07 august 2019 a Judecătoriei Bălți, sediul central, cu pronunțarea unei noi hotărâri bazată pe circumstanțele cauzei și normele aplicabile speței.

Prin decizia din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Boris Gudzenko și s-a menținut hotărârea din 07 august 2019 a Judecătoriei Bălți, sediul central (vol. I, f.d. 251-253).

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că potrivit calculelor prezentate de SA „CET-Nord”, efectuate în baza legii și a actelor normative subordonate legii, datoria pentru pierderile normative de energie termică pentru perioada 01 octombrie 2015 – 01 mai 2018 au constituit în total suma de 2391,07 lei, sumă care nu a fost achitată în mod benevol de către apelant. Respectiv, din momentul deconectării apartamentului pârâtului-apelant Boris Gudzenko de la sistemul centralizat de încălzire,

calculele și plata prezentată pentru consumul energiei termice reprezintă pierderi normative de energie termică a sistemului interior de încălzire a blocului. În sine sumele calculate pârâtului-apelant și înaintate spre plată reprezintă pierderi de energie termică ce revine apartamentului acestuia și pe care trebuie să le achite.

Colegiul civil a relatat că în conformitate cu art. 12 alin. (1) al Legii condominiului în fondul locativ nr. 913-XIV din 30 martie 2000, proprietarul din condominiu este obligat să mențină în stare bună și să repare la timp locuințele (încăperile) ce îi aparțin pe propria sa cheltuială. Proprietarului în condominiu i se interzice să deterioreze sau să pună în pericol bunurile comune, precum și bunurile oricărui alt proprietar. Astfel, instanța de fond just a stabilit faptul că, prin plata pierderilor normative la energie termică, fiecare proprietar în condominiu, contribuie la menținerea în stare funcțională a unor anumite părți din imobil care sunt încadrate în regimul juridic al proprietății în condominiu, cum este nivelul de subsol, starea funcțională a țevilor de aprovizionare cu apă, energie termică, a țevilor de canalizare din subsol etc.

La 25 martie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Boris Gudzenko a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului și casarea deciziei instanței de apel,

În motivarea recursului, recurentul a indicat că hotărârea primei instanțe din 07 august 2019 este abuzivă și nu corespunde legislației în vigoare, deoarece nu a luat în considerare decizia medicului neurolog despre continuarea tratamentului mai mult de șase luni (vol. I, f.d. 171). Astfel, i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și dreptul său de a participa la ședințele de judecată.

La 04 mai 2020, Boris Gudzenko a depus o altă cerere de recurs, indicând aceleași motive ca și în cererea din 25 martie 2020.

La 22 mai 2020, în adresa intimă SA „CET-Nord” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de către Boris Gudzenko, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (vol. II, f.d. 22).

La 15 iunie 2020, SA „CET-Nord” a depus referință la cererea de recurs, solicitând de a fi considerat recursului depus de Boris Gudzenko, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată participanților la proces, la 04 martie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele cauzei (vol. I, f.d. 256), fiind recepționată de către Boris Gudzenko la 11 martie 2020 (vol. I, f.d. 258).

Astfel, instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Boris Gudzenko, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se

consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Gheorghe Gafin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat nu se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Mai mult, nu poate fi reținută nici alegația recurentului despre faptul că prima instanță nu i-a acordat posibilitatea de a participa la ședințele de judecată, deoarece la 17 aprilie 2019, recurentul a solicitat amânarea ședinței de judecată din 18 aprilie 2019, pe motiv de boală, ședința de judecată fiind amânată pentru 24 mai 2019, ora 11:00 (vol. I, f.d. 154-156). Ulterior, la 16 mai 2019 și 21 mai 2019, din nou a solicitat amânarea ședinței de judecată pe motiv de boală, anexând trimitere-extras din 13 mai 2019 și 16 mai 2019. Ședința de judecată din 24 mai 2019, ora 11:00 a fost din nou amânată la solicitarea lui Boris Gudzenko, pentru 07 august 2019, ora 14:30 (vol. I, f.d. 159-164).

La 02 august 2019, recurentul din nou a depus cerere de amânare a ședinței pe motiv de boală, anexând trimitere-extras din 27 mai 2019, însă solicitarea a fost respinsă ca neîntemeiată (vol. I, f.d. 170-173).

Prin urmare, instanța de recurs consideră întemeiată soluția primei instanțe, or, în conformitate cu art. 56 alin. (3) Cod de procedură civilă, participanții la proces sânt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării obligațiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de

recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) Cod de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la instanță.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Boris Gudzenko, urmează a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Boris Gudzenko.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu